

Arrest

nr. 161 859 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 10 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 12 augustus 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 17 september 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

1 EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83 (vrij vertaald) : « (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.3. Op 17 september 2013 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mevrouw

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Niet erkend als vluchteling "

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij verzoekt in het inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt
- de beslissing van 17 september 2013 van diezelfde gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het verzoekschrift ter verantwoording voor het samen bestrijden van voormelde beslissingen stelt dat de bestreden beslissingen dezelfde dag werden genomen en dat de eerste beslissing nog niet definitief.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partij getroffen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van de aanvraag van 12 augustus 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten vertoont echter niet de nodige samenhang ten opzichte van de eerste bestreden beslissing. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het bestreden bevel is genomen op grond van een andere wettelijke bepaling (artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Daarnaast blijkt niet dat de tweede bestreden beslissing is genomen in antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft het louter indienen van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een humanitaire aanvraag uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt in casu enkel de vaststelling in dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen niet kunnen leiden tot een verblijfsmachtiging.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van deze verblijfsaanvraag heeft dan ook geen incidentie op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting wordt door de verzoekende partij niet betwist dat de twee onderscheiden in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede bestreden beslissing.

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat met één verzoekschrift in wezen twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen op dezelfde dag werden getroffen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de overige bestreden beslissing, is in casu onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de verschillende bestreden beslissingen onderling.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 17 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de belangrijkste bestreden beslissing.

De advocaat van de verzoekende partij geeft ter terechtzitting te kennen dat als de samenhang niet aanvaard wordt, geopteerd moet worden voor het bevel om het grondgebied te verlaten als belangrijkste bestreden beslissing.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de beslissing van 17

september 2013 waarbij verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 17 september 2013 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2013

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en van de "*miskennis van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk nr. 2283/12 dd. 6 juni 2013*".

3.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij terecht aangeeft dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Er wordt op gewezen dat verzoekende partij niet erkend werd als vluchteling. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad ziet voorts niet in waarom de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing nog zou moeten ingaan op de medische situatie van de verzoekende partij, wanneer blijkt dat zij deze medische situatie in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds aan een onderzoek heeft onderworpen en op dezelfde dag als het bestreden bevel een beslissing tot afwijzing van deze aanvraag neemt. Waar verzoekende partij voorts wijst op rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat in het bevel niet gemotiveerd werd omtrent de medische situatie, toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die geleid hebben tot voormelde rechtspraak gelijklopend zijn aan de feitelijke omstandigheden in onderhavige zaak. Immers blijkt niet of in de aangehaalde zaak het bestuur reeds enige beoordeling had gedaan van de medische zaak, terwijl dit in casu wel het geval is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. Waar verzoekende partij meent dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon afgeleverd worden omdat zij een beroep hangende heeft tegen de afwijzingsbeslissing inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat het ingediende beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde geen schorsende werking heeft en dient er tevens op te worden gewezen dat een beslissing van het bestuur, zoals in casu de onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, vermoed wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*privilège du préalable*). Zolang desbetreffende beslissing niet wordt vernietigd door de Raad, kan verweerder zich op deze beslissing steunen om op wettige wijze te stellen dat de verzoekende partij niet het recht heeft zich op het Belgische grondgebied te bevinden.

Bovendien stelde de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting dat *in casu* de belangrijkste beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten betreft zodat de Raad met onderhavig arrest tevens

heeft besloten tot onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de afwijzingsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zodat het beroep hiertegen verworpen wordt en verzoekende partij niet meer dienstig kan voorhouden dat er nog steeds een beroep hangende is. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM verhindert evenmin dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht inzake artikel 3 van het EVRM of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwendung uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoekende partij voert nergens in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting aan dat de vereiste van het aantonen van de samenhang waarbij het de verzoekende partij vrij staat om de volgens haar belangrijkste bestreden beslissing aan te duiden op grond waarvan de Raad oordeelt bij ontstentenis van samenhang onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwendung zou uitmaken. Verzoekende partij blijft zelf hameren op de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag en meent dat dit onterecht is, maar dergelijke houding is tegenstrijdig met het feit dat zij ter terechtzitting toch meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar belangen het meeste schaadt – dit terwijl er nog geen gedwongen tenuitvoerlegging is - en aldus geopteerd wordt voor de behandeling van het beroep in zoverre het het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

3.4. De Raad kan thans slechts vaststellen dat het beroep tegen de afwijzende beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verworpen werd bij onderhavig arrest. Waar verzoekende partij meent ziek te zijn in de mate dat een verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert, wijst de Raad erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM oordeelt dat artikel 3 van het EVRM geenszins waarborgt dat een vreemdeling op het grondgebied van een Verdragssluitende Staat mag blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof meent dat het nodig is om een hoge drempel te handhaven in zulke zaken omdat de eventuele schade hier niet voortvloeit uit rechtstreekse handelingen of nalatigheden van overheden of niet-staatelijke actoren, maar daarentegen voortvloeit uit objectieve factoren zoals de fysieke of mentale gezondheid van een verzoeker en het gebrek aan voldoende middelen in het land van terugkeer om daarmee om te gaan (EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, Balogun v. Verenigd Koninkrijk, par. 31). Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet worden beschouwd als een verplichting voor de Verdragssluitende Staten om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegaal verblijvende vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 43-44).

Het volstaat dat er enige vorm van medische behandeling en desgevallend sociale en/of familiale opvang beschikbaar is in het land van terugkeer. Het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen, het gegeven dat de medische behandeling minder makkelijk verkrijgbaar is (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51) of zelfs van mindere kwaliteit is dan in de Verdragssluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)) of het gegeven dat de medische behandeling aanzienlijk veel geld kost of dat de financiële toegankelijkheid van beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), is geen beslissend element om de vereiste “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” in het licht van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Tenslotte herinnert de Raad eraan dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de omstandigheid dat een terugkeer naar het land van herkomst de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, de levensverwachting op betekenisvolle manier doet verminderen of dat de situatie in het land van herkomst minder gunstig is, niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 42).

Indien er geen sprake is van “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen, volgt er ook geen verplichting om verzoekende partij in België te behandelen en er te laten verblijven.

Verzoekende partij betoogt slechts dat de gezondheidszorg in Rwanda beperkt is en niet voor iedereen toegankelijk is zodat zij geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen.

Uit de voorgelegde medische stukken blijkt evenwel slechts dat verzoekende partij reeds in België geopereerd is aan de rechter- als linker knie waarbij een totale knieprothese is geplaatst. Er blijkt evenwel niet dat verzoekende partij nog bijkomende operatieve ingrepen dient te ondergaan. Verder wordt er in de meest recente medische stukken slechts aangegeven dat verdere kinesitherapie noodzakelijk is, maar verzoekende partij toont geenszins aan dat zij deze behandeling niet kan verkrijgen in het land van herkomst. Zij beperkt zich slechts tot loutere beweringen dienaangaande, terwijl het in het kader van de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM vereist is dat verzoekende partij minstens een begin van bewijs van haar beweringen aanbrengt.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.5. Verzoekende partij verliest ook uit het oog dat wanneer verweerder overgaat tot de effectieve tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel zij, - indien zij nog een gewone vordering tot schorsing zou hangende hebben tegen een afwijzende beslissing inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet - conform artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid heeft om bij wege van voorlopige maatregelen een eerder ingediende vordering tot schorsing te laten behandelen, zodat zij geenszins kan worden gevolgd in haar standpunt dat zij niet kan beschikken over een effectief rechtsmiddel wanneer een bestuur een verwijderingsmaatregel neemt op een ogenblik dat de Raad nog geen uitspraak deed over andere beroepen.

3.6. Bovendien, waar zij een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert dient er op te worden gewezen dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij thans gedwongen zal worden verwijderd, zodat haar betoog dienaangaande ook vooruitloopt op de zaken. De mogelijkheid dat de verwerende partij overgaat tot een gedwongen verwijdering blijft op dit ogenblik hypothetisch. In elk geval dient de verwerende partij, op het moment dat zij overgaat tot een gedwongen verwijdering zich ervan te verzekeren dat er geen risico is op schending van artikel 3 van het EVRM (RvS, nr. 11 624 van 26 november 2015, (c)).

Er moet voorts worden benadrukt dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

3.7. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk zich niet in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te bevinden zodat de verwerende partij op correcte wijze is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals blijkt uit voormelde bespreking maakt verzoekende partij voorts evenmin een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

3.8. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER